

Dragi gospod Doropoljski!

Hodim v 4. razred dekliške šole. Izpričevalo sem imela dobro. Drugo leto pojdem v Ljubljano. Jaz sem šla gledat parklje in se jih nisem nič bala kakor druga leta. Po šoli se hodim drsat ali bojim se, da se ne bi udrla. Sv. Nikolaj mi je prinesel dosti sladkorja, to sem Vam pozabila povedati.

Vas pozdravlja

Iva Pickova,
učenka IV. razreda v Ribnici.

Odgovor:

Ljuba Iva!

Kaj bi se bala parkljev, če si pridna in dobra! Dobremu otroku je vsak dober! Ne pozabi povedati, kako se Ti bo godilo v Ljubljani!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Velikokrat sem že čital v „Zvončku“, da sprejemate otroška pisma. — Tudi jaz Vam bom nekaj pical. Dragi gospod Doropoljski! Jaz hodim v gimnazijo v Ljubljani. Šolo prav rad obiskujem. Najrajši bi postal duhovnik ali pa vojak, da bi prišel celo do generala. Imam dve sestri in dva brata. Večja sestra hodi v III. razred, manjša pa v II. razred k Uršulinkam, en brat v otroški vrtec, en pa je šele štiri leta star, dva brata sta pa že umrla. Sedaj sem pa že na kratko skoraj vse povedal.

Pozdravlja Vas Vam vdani

Karel Ravnikar,
sin uradnega sluge v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Karel!

Izbirčen nisi — to je res: ali duhovnik ali vojak. Kot vojak bi rad dospel do generala, kot duhovnik najbrže do škofa — na

vsak način pa do imenitnega gospoda! — Preden se pa odločiš za eno ali pa za drugo, preudari, kaj govori povest o „Luknji v rokavu“. Ravnaj se po tistem nauku, potem se ne boš nikdar kesal svojih sedanjih želj.

*

Čenjeni gospod Doropoljski!

Jaz sem še jako majhen in ne znam pisati, zato narekujem starejšemu bratcu. Če mi boste odgovorili, mi bo tudi povedal. Mamico in papana imam jako rad, tudi sestrice in brata. Sestrica mi je povedala, da radi sprejemate otroška pisma, zato Vam drugo leto sam pišem.

Nebroj pozdravčkov!

Dušan.

Odgovor:

Ljubi Dušan!

Pisati še ne znaš, narekuješ pa že! To je tudi nekaj! Še bolj bom vesel, ko prejmem od Tebe lastnoročno pisano pismo. Zato pa pogumno na delo, da bo čimprej izvrševala Tvoja roka to, kar misli Tvoja glava!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Oprostite, da si dovoljujem Vam poslati povestco, ako se Vam zdi primerna, da jo priobčite v „Zvončku“.

Dobrosrčni palčki.

V vasi sta živeli Lenica in njena mati, oče je jima že zdavnaj umrl Bili sta ubožni. Mati je bila nevarno bolna. Pri hiši ni bilo ne drv in tudi ne skorjice kruha.

Bilo je že pozno jeseni. Lenica se napoti v gozd po drvo. Na tleh ugleda malo vej. Lenica jih vzdigne in kaj vidi? Tri zmrzle

palčke! Lenica jih pobere in nese domov. Doma jih je dala v bolj mrzlo sobo. Zjutraj so ji bili prva skrb palčki. Ali kako se začudi, ko vidi, da so palčki živi. Kar debelo so gledali Lenico. Ko pa jim je vse razložila, kaj se je zgodilo z njimi, so jo zahvalili in prosili, naj jih povede v gozd. Lenica jim je rada ustregla. Ko pridejo na isto mesto, koder jih je deklica našla, nekaj zavpijejo, in nevidna vrata v skali se odpro. Palček povabi Lenico, naj gre noter. Najprvo pridejo v prvo, nato v drugo, potem v tretjo, nato v četrto, naslednje pa v peto dvorano. Tu je bilo na kupe biserov, demantov, zlata in srebra. Sedaj ji palček reče: „Vzemi, kar hočeš!“ Vzela je biserev, kolikor jih je mogla nesti. Prišedši pod milo nebo, hoče vzeti butaro, pa zapazi, da je spodaj polno zlatov. Pobere jih in nese domov. Od radosti poskakuje pred materjo. Mati ji reče: „Pojdi v mesto! Prinesi mi zdravil in drugih potrebnih reči, pa prodaj bisere.“ Mati se je kmalu pozdravila. Potem sta mirno in srečno še dolgo, dolgo živeli.

O palčkih pa ni bilo več ne duha ne sluha.

Vljudno Vas pozdravlja vdana

Vida Pretnarjeva,
učenka IV. razreda II. oddelka na Bledu.

Odgovor:

Ljuba Vida!

Res je: Tvoji palčki so dobruščni, pa tudi Lenica je dobrega srca, sicer se bi jih ne usmilila. Tako živé v tvoji mladi domišljiji sami dobri ljudje. Glej, Vida, da ostaneš njim enaka!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Pred kratkim je gospod učitelj prinesel v šolo „Zvonček“. Kaj lepe povesti smo čitali v njem. Zato sem sklenila biti tudi jaz naročnica „Zvončka“. Kaj rada ga prebiram, tudi uganke me zanimajo. Tudi moje starejše sestre se ga veselé. Dve številki sem že dobila, komaj že čakam na tretjo. Če bo le mogoče, ostanem „Zvončku“ zvesta naročnica.

Klanja se Vam

Terezinka Ofentavškova,
učenka V. razreda v Vojniku.

Odgovor:

Ljuba Terezinka!

Vidiš, tako je prav! Ni dovolj, če mladina čita „Zvonček“, ampak mora si ga tudi naročiti, zakaj list, ki nima dovolj naročnikov,

tudi ne more izhajati. Posebno podobe so jako drage. Zato me pa veseli, da si tudi Ti sedaj naša naročnica, pa tudi upam, da ostaneš! Ko bi le dobila prav mnogo posnemalk!

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Že večkrat sem opazila v „Zvončku“, da ste velik prijatelj mladini. Namenila sem se, da Vam tudi jaz pišem nekaj vrstic. Doma sem v Vrbsci, stara 12 let. V šoli obiskujem drugega razreda četrtri oddelek. Imam tudi sestri: Marijo, Kristino, bratca Jožefa in prijateljico Anico. Skupaj se veselimo novodošle pomladi.

Vljudno Vas pozdravlja in prosi odgovora

Pavlina Prosenova.

Odgovor:

Ljuba Pavlina!

Skupaj se veselite novodošle pomladi! Kdo bi se je pa ne veselil, ko je tako lepa — vsa vesela in cvetoča! Ali veš, da je pomlad podoba mladosti? In zakaj?

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Iz naših krajev Vam gotovo ni še nihče pisal. Zato Vam hočem jaz pisati par vrstic. Pri nas imamo že zvončke, ker je malo snega, komaj se je prikazal, pa je izginil. Torej izvolite sprejeti teh par cvetk, ker pri vas gotovo jih še ni. Danes so bili vojaki pri nas. Po vsem dežju so imeli vaje. Siromaki so se mi prav smilili.

Pozdravlja Vas vdani

Vladimir Gradnik,
učenc IV. oddelka v Kozani.

Odgovor:

Ljubi Vladimir!

Lepa hvala za zvončke! Mi smo imeli letos hudo zimo, zato se oglašajo šele sedaj ljube oznanjevalke pomladi — nežne cvetke. — Vidiš, kako je lepo Tebi! Ni Ti treba ob grdem in slabem vremenu venkaj, kakor morajo vojaki, ki jih sili k temu neizprosni ukaz!

*

Drugi odgovori — prihodnjč.

